

TORNAY ANDRÁS Mezítláb álarcok hamujában

Tornay András versei
(2000-2003)

*Az itt közölt versek nem feltétlenül követik a magyar helyesírás szabályait,
hiszen a szerző személyes és egyéni kifejezéseinek,
s mindazok formai megjelenítésének is alá lettek rendelve.*

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Ebben a könyvben található soraim egy Istent kereső ember tiszta, őszinte szándékkal feltett kérdéseiből és tapasztalataiból születtek. Nem a jövőre és nem a múltra vonatkozóan. Nem a bölcsességért, hanem az egyszerűségért. Nem a tényekért, hanem a hitért. Nem az elméletért, hanem a gyakorlatért. Nem azért, hogy komoly felnőtt legyek, hanem hogy gondtalan, játékos gyermek. Nem új harcokért, hanem a békeességért. Nem csak magamért, hanem érted is.

Utálom, hogy többször menekülök, mintsem megérkeznék. Tudom, hiszem, érzem, hogy változni és változtatni kell! Igenis vannak álarcok, amelyeket el kell égetnünk. S újjá kell születnünk, még akkor is, ha égeti lábunkat az imént letépett, elégetett, de még porladó maszkjaink lappangó forrongása.

Ez egy utazás, amely még nem ért – nem érhetett – véget. Sok halál és sok születés jellemzi, s egy szinte már rituálisan ismétlődő, fájdalmas, de felszabadító alkalom: az álarcok megsemmisítése.

Tornay András
2003. március

KERÍTÉS

véded a valamit
ahová nincs is bejárat
a szemetes utcáról
a piros bársonyfotelbe menekülsz
vállfára téve az ürességet
túl közel a valósághoz
szabad sírni
szabad örülni is
érdemes volt itt lenni
nyomot hagytál

Nyelvemen csend lakik
Szavaim csak sóhajok
Döntöttem: néma maradok
Döntöttem: ismét meghalok
2000. (Jan Beutener képei alapján Stedelijk Museum, Amsterdam)

Szavaid igazsága túl fényes
gyógyításod érintése túl szent
bölcsséged tisztasága túl hatalmas
egyedül erőtlenséged értem
2000.

FÁJDALOM

Hatalmas fájdalom magára maradt,
mint ahogy beesteledve magányossá
némul a zajos játszótér
2000.

Feküdj mellém, mintha beteg lennék
Ápolj csak azzal, hogy itt vagy
Fejtsük meg a sötétséget
Hangtalanul nézzük a semmit
Simogasd meg verejtékes homlokom
Raboljuk ki a csendet
Ne szólj - így nagyobb a zsákmány
Ma megérintjük a csillagokat
Érdes bőrünk visítva karcol:
segélykiáltás, lavinakönyörgés
2000.

Magunkra dobáljuk,
s azt hisszük, az égből jön a büntetés
Felfelé köpködve
hullik ránk az ocsmányság
s nem vesszük észre a gyümölcsfák titkát
a vörösben táncoló öregedést
a reszketést, mely mellettünk sikolt
Pedig megvan a megoldás
Nincs meg a véletlen
Itt hagytam árnyékom
Örökre elmentem
Talán már utoljára
mindent újra kezdtem
2000.

meztelen vagyok
meztelenebb, mint egy csontváz
beteg, sérült madár
akit megmérgezték a szájalomból
odadobott morzsák

csendben vagyok
csendesebb, mint maga a némaság
kegyelmedbe, bocsánatodba menekülök
a túskezajban átszúrt
megfeszített szeretet árnyékába

világtalan vagyok
világtalanabb, mint az űrben
szüntelenül vergődő porszemek
hontalanul vágyom megérkezni
2000.

GALAMB IMA

engedjétek a kicsit a nagyok közé
engedjétek hogy megossa kincseit
adjatok neki is búzaszemet
engedjétek hogy kapjon, hogy lemondjon
engedjétek szárnyalni mielőtt lelöviték
2000.

Bocsáss meg.
Szeretni a legnehezebb.
2000.

FORGÓSZÉLBEN PRÓBÁLTAM ÁLLNI

(részletek a magamra maradt párbeszédéből József Attilával)

Az Isteni szikra szívembe írta, fülembé súgta
Szenvedjem meg újra, arannyal befújva,
Szórjam szét az útra
Hagy álljon fényesen a meggyalázott urna
Éljen újból közöttünk a meggyilkolt Attila

- András: A megnyugvás emléke sikolt
S beleremeg a hangos csend
Nem vagy itt, de mégis látlak
Ismét eggyé lett a lent és fent
- András: A szerelemben nem lehet részt venni
Csak feláldozódni és némán belehalni
Felülről tapsikolni
Fellángolni
Elhamvadni
- András: Minden zaj mögé
Csendet álmodok
Kegyetlen felnőttvilágból
Egy gyermekbe zuhanok
S elbújva játszom olyan játékokat
Ahol nincsenek vesztesek
Ahol senkit nem bántanak
- Önmagam ringatom bölcsőmben
Nincs olyan kéz, mely ismerné azt
A lengést, amelyre vágynék
Elhittem, hogy nincs is rossz.
- András: Tévedésem nem hagy aludni,
Ígenis van gonosz
Ígenis le lehet győzni
Ennyit akartam csak mondani!
- Minden hiányt éberem őrzök
Nincs ki már szeretne
Nincs ki édes teát főzne
S kötést rakna sebemre
- András: Emberi bölcselkedésünk
Nem lehet azonos az Isteni igazsággal
Természetszerű, hogy nem,
Vagy csak félre, esetleg félve értjük.

András: Feladtad a reményt, hogy küzdj
Beleszeretted szennyedbe
Már nem harcolsz, nincs mi lelkesítsen
Álmaid táplálod emlékebe temetve

András: Békét kötni a szegénységgel
Csak az tud,
Akit nem irigyeltek a koldusok.

András: Nyugodj meg testvér.
Van bűn, melyben minden élő vétkes
Az első szívveréstől cipeljük koporsóját
A lehetőségnek, hogy romboljuk, mi ékes.

András: S a gyásszal, s veszteséggel
Nem tudtunk még bánni
Nem értettük hogyan is kell
Az életnek szolgálni.

András: Nagyon érdekes,
hogymennyire foglalkoztat
Attila, a bűn kérdése.
Talán érteni akarod
Büntetésnek vélt ajándékaid
Bár szögekkel és megdobálva,
De élsz, s megjáród a Himaláján.

Kegyelem nélkül lehetetlen érteni a bűnt
De mégis foglalkoztat
Megriaszt, s acél harangot kongat
Ártatlannak hitt vádjaid felett.

Egyszer megérted majd szenvedésed okát
S mosolyra fakaszt mindaz az égben
Ami a földön csak bánt és csak gyaláz

András: Ktartok melletted
Nem leszek buta
Parázsba majd lángot lopok
Ha elfogyott a gyufa

András: Az ember, ha a halhatatlanba hatol
Csak pusztít, s házat hiába épít, vakol
Minden megszűnik, mert nem lehet
Rácsba zárni felhőket és harmatot

András: Elmegyek oda, ahol majd meghalok
S ismerősként köszöntenek
Reményvesztett angyalok

A növény mozog
Az állat pusztul
A vihar játszik
Embernek nincs itt helye

Mégis kihúlt és árván hagyott
Aki adott és elvett
S végül teljesen meglopott

András: A szeretetben nincs félelem
Így hát csak rímekbe rendezem
Sikertelen küzdelmem
Életem és életem között.

András: Mekkora kiábrándultság
Szül ekkora borzalmat
Rózsaszín gázkamrákat
És ördögoltárokat

András: Biztos, hogy ki akarok törni
De tanulnom kell álmodni
És tanulnom kell ölni

András: Őrült világ
Őrült élete
Őrült halálba vezet

András: Teljesen elhidegültem
S nincs takaróm
Ami fel tudna melegíteni
Magam dobtam hamuba
Az előbb...

András: Annyit érünk,
Ameddig elérünk.
Annyi az értékünk,
Amennyire szeretünk.

András: Meg kell sérülni,
Hogy megismerd a fájdalmat.
Mindenütt sajog;
Egyedül vagyok.

András: Miért átkozódsz más torkára
Ha benned rothad bűnöd
Miért a vádlás a túske
A gyűlöletnek befelé száll füstje.

András: Az ember
Isten nélkül
Is csak szeretni vágyik

A felelősséget félretoltam
Így elrejtőzök kiskunyhómban
Várom hogy rámnyisson
és meglepjen az Isten
S örök fagyhalálból végleg felmelegítsen

András: Azt hitted a halál majd megpihentet
De ez a menhely már nem ismeri majd
A hideget, ami elől menekülsz
S hamarosan vágyini fogod a szellőt,
A semmit,
A mindent!

András: Van-e nemes halál
Mit emberkéz darál
Megkövesedett szívből
Elázott péppé
Titokból titokba
Csonkult és torz fél egésszé!

András: Gyásztól a vágyig
Sírtól az ágyig
Halálból szerelembe
Csalódásból kegyelembe

András: A háború - akár benned akár velünk - ronda
Eltorzult hazugságok
gyomként csokorba fonva
A pusztítás - miattunk vagy tőlünk - gonosz
Mindig gonosz, nagyon gonosz!

András: Micsoda feltétel
Micsoda kiáltás
Mögöttem a pokol
A visszapattant vádlás

Micsoda mérce
Feloldozott gátlás
Bekerített forrás
Lehorgonyzott áldás

András: Törődik és megvéd és harcol érted
Hűen fogja kezedet, megkarcolja kereted
Viseli a keresztet

András: Magam mászom oltárodra
Kételyeim lerombolva
Lehámozva vágyaim, szerelmeim
Eléd kúszom; ölj meg megint

András: Nincs hova kapaszkodni József Attila
Lekésted a poklot
S úgy hiszed az angyalvilág
Nem terád lett szabva

András: Sajnálattal nélküli gyászt kaptál, testvér
Hiába kiabálsz, üvöltő hangod
Vattakarcolatba téved
Nem halljuk, nem tudjuk
De hisszük, hogy már érted!

András: Harminckét éves vagyok én
Szivacs szívem nem lett kemény
Élek.
Félek.

És feláldozom én vakon
Amit vettem most adom
Voltam.
Holtan.

András: És rám köszönnek megint,
A többször megírt motívumok.

András: Mint aki orvosért vágat vad utakon
S zenét csiszolnak a kerekek a sárban
Úgy rettegek egy emlékéért
Szétszabdalt, szerető magányban

András: Benned él a vadon
A küzdés és a vihar
A lelked néha mégis
Szikár falat kapar

András: Saját szerelmed tett nyomorékká
Magad pusztítod magadat
Minden barát elhagyott már
És mestered az akarat
Nem törhet szét falakat
Mindenen már érclakat
Áshatod a sírodat

András: Nem ment meg, aki már nincs itt
Nem véd meg, aki még nem jött el
A jelenben van a titokzatos válasz
S hogy még élsz, tudd, ez a jel!

Ragyogva. Gagygogva.
Bűntelen. Meztelen.

András: Fegyvert ragadni gyengeség
A sivatagban is rejtőzik eleség
Akárhogy is megaláz az ellenség
Háborúzni kérem szépen ne tessék!

András: Csak játékból írtad
Mégis vádol körtáncod
Mosolyod üvöltést takar
Szánalmas e kudarcod.
Itt vagy felejtve
Frissen elfelejtve

András: Tudtad? Vagy csak féltél tőle?
Hagytad? Titkod. Titkok őre.
Öltél? Éltél?
Fáztál? Égtél?
Hittél? Kértél?

András: Ember vagy és nevetséges
Fájó örömök között szeretetre éhes.

András: Talán eltűnök hirtelen
Talán kísérték évekig
Talán itt állok kincstelen
Talán én vagyok a hetedik

Talán túl hamar felnőttem
Talán túl sokat akartam
Talán túl mélyen szerettem

Talán csak sebeim vakartam

Egyedül maradtam

András: Tartozni vágytam közétek
Kezeket nyújtottam felétek
Töviskés belém mart tömérdek
Válasz nélküli kísértet miértek

András: Beengedtek a világba
Besunnyogtam - hiába
Kincseim már elszórva
Gyűjteményem felszúrva

Bámuljátok nyomoromat
Elmellőztem megváltómat
Csak Júdásokat találtam
Aranyszélű palástokban

András: E sivár, síró forgószelemben
Mindvégig simogatott az Isten
Mégis minden gyöngédséget
Fekete rút átoknak hittem

András: Anyád várt. Egészben.
S te csonkán érkezel?
Mit üzensz a világnak?
És mit tanácsolsz nekem?
2000.

Csendes köszöntés
áhítatot és könnyeket nemz és mi
angyalnyomokat követve indulunk
nevetve vagy megszenvedve érkezünk
hidegbe vagy nagy melegbe
titkos hang hív Betlehembe

Titkos hang hív Betlehembe
Király bújt a kisgyermekbe
Értem
Nem értem.

2001.

Csatornacsonkok csurrannak
csöndbe csévelt
csodákra
csúszós csigacsíkokon
csikorog a csillag csillogás
csendesedik a csorda
csillapodik a csörtetés
csontokat cseréltem csillagcsodákra

2001.

Bocsáss meg Istenem
könnyeket görgetek eléd-
az éjjel belém mart a gondolat
nem tudott felnőni gyermeked
apró kis trükkjeiben
komoly bújócskákban
meg nem festett képei közt megrekedt

nem tud ölelni - inkább ölelésre vágyik
védeni erőtlen - most is védelemre vágyik
nem teremtett otthont - puha ágyra vágyik
oltalomért böjtöl - szeretetre vágyik

Bocsáss meg Istenem
Nem tudom uralmam alá hajtani Földedet
Bocsáss meg
nem is akarom ...

2001.

Az igazi szeretetnek
nincs neve csak könnyei
nincs szájalma csak ereje
nincs eleje, nincs vége
Mégis megvetik,
magányos és szenvedő

Éjszakai szél bünteti a fákat
Nincs - nem is lehet - menedékük
Nem bújhatnak el
Társuk csak a hold, és a csillagok
Titkaikban jelen vannak,
néma vigaszuk
szép lassan ideér a távolból
2001.

HANGOS CSEND

Félek.
Ijesztő ez a hangos csend.
Válasz nélküli
megtépzott, agyonharcolt,
kiabáló, elfelejtő
lázado és megpihenő
könyörgő és megdöbbentő
hangos csend.
Ijesztő ez a hangos csend.
Félek.
2001.

AZ ÉLET KÉRDÉSEI

Valahogyan...
minden visszafelé halad...
Volt, amikor a legnagyobb kérdésekre is
megvoltak a válaszaim
ma már a kérdésekben sem vagyok biztos

Óvatosan lépkedek az éles kavicsok közt
nem tudom mi a szép
és mitől szép a szép

Nem tudom, miben van a kincs, és
érdemes e őrizni, vagy attól értékes, hogy
elérhetetlen, halandó s veszíthető
nem tudom, hogy hol az erő
és milyen mérleg mutatja meg hitelesen

a legnagyobb hullám is elporlad,
ha sziklának ütközik.
2001.

Hosszú ez a nap
Peregnek a harci dobok
Kezed simítása nélkül
Némán elporladok
2001.

Ma reggel meghalt a fenyőfám
Amint a tűlevelek összefolytak a gyertyakönnyekkel
Hirtelen megértettem valami titokzatosat
Az örökkévalóságból
2003.

Kivilágított sötétben
reszketve és félve
Minden kiszolgáltatottság és
kísértő bűn emléke előtör

És csak egyetlen vigasz
gyógyít be mindent ami veled történt
egyetlen simítással eltűnnek majd könnyeid
szétmorzsolódik szégyened
mert átölel Isten, a megértő
-és most valahogy nincs is messze-

Visszanyúl a holnapból
hogyan átsegítsen
és megérintsen a holnapután biztonságával

tegnapi haláloed
ma ötvözi
holnapi illattá

*(Összenéztünk. Értettük egymást. Továbbmentem. Sajnálom.
Szerettem volna elveszni a szorításában. Esik az eső. Mindig sírok.
Nem vagyok itt.) 2001.*

Határ nélkül, vágybazarva
Meztelenül némaságba
Felfeszülök, elgyengülök
Egy kis kőre lecsücsülök. Csüccs.

Keresve a mérteket
Eljátszva a szerepeket
Szép álmokat agyonütök
Márványkőre lecsücsülök. Csüccs.

Eltáncolom boldogságom
Boldogtalan táncmagányom
Fájó sebet bekötözök
Sírkövemre lecsücsülök. Csüccs.
2000.

HAGYOM MAGAM

Bánthatsz bátran
Már ismerem a halált
Alázz meg nyugodtan
Gyönyöröd bennem zokog

Hagyom magam

2001.

Feltépem mellemről a bőrt
hogy gyorsabban érhes a szívemig

a sötétben bolyongok
értelem nélküli szavak szurkálnak

mindenem fáj
de leginkább a kérdés: miért csak tudhatom
de érezni nem engeded,
hogy én is számítok egy kicsit
és ebben a koszos percben is
szereted még gyermeked

2001.

GEORGE WINSTON KONCERTJÉN

Emlékszem a mélységből feltörő gazdagságra

Szavaid feltépik bennem
Saját titkaim

Itt vagy
Hozzám sem érsz. Mégis megérintettél.
És soha nem ér véget találkozásunk.

Emlékek táncolnak ujjaim hegyén
Könnyek dobbannak kézfejemen
Zongorámban esik a hó
Zenédnek illata van
Mely szobrot táncol papírvásznakra
És veled milyen jó is
Egyedül lenni

2001.

TALÁLKOZÁS

Itt vagy
Szemben ülsz
Némán integetünk

Valamit elveszítünk
Mégsem fáj. Nem hiányzik.

Merengünk
Jégcsapok kereteiben
Levelek zizzenéseiben
Megtaláltalak. Megtaláltál.

Tengerünk egymásba simul.
Örömet szereztél
Te magad vagy az ajándék
Meztelenül
Álarcaid zsákokban úsznak lefelé a folyón
Nem érhetek mégsem hozzád
Csak bámullak
Mennyire gyönyörű is vagy

Bölcsőben szendergő tisztaság
Szellőben lappangó szelídség
Megbotlik zajunkban
Várnia kell a csendre
S csak akkor szólal meg

Lelkedre suttogja a titkot
Melyet reméltél, de mégsem érzel
Megpihenhetsz. Szeretve vagy.

2001.

Saját haragomat letompítva
Angyalok ellen küzdök
Miért van olyan távol a Menny?
és miért esik Rajtam kívül?
és miért nem találtam rá korábban?

Az életben a legszebb a folytonosság
A halálban is
Ha ezt megtaláltad magadban
Könnyű lesz a ki-be járkálás
Az egyikből a másikba

2001.

Megfejtettelek.
Szótlanul csodállak.
Titkod betakar,
Rám simul békéd
Magammal viszlek
Miközben feléd megyek
Magamban hordozlak
Miközben hozzád tartozom.
Csillagfüggöny
Hópalást
Ma észrevettem,
Hogy megsimogattál

És csak nekem hegedültél
És én csak minden hetedik hangot értettem
De bennem is szólt a dal.
Mégis.
2001.

... és minden megszilárdult
elfojtott és letáncolt tánc
abban a pillanatban felszabadult,
amikor
belém rejtetted szerelmedet
és bizalmatlannak tűnő remegő lábakkal
kezdtém érteni a dalt

izmaim dúdolják melódiáid
és bénán, béklyóim fogságában
kéz a kézben
együtt menekülünk arra a táncparketre,
ahol nincs szükség tapsra,
arra a színpadra, ahol már nem lehet továbbhangolni hangszereinket
csak a kristálytenger mossa majd lábaink
és szárnyak suhannak mindenhol...
És Isten, mintha nagyon halkán
újjá teremtené a világot.
2001.

Emberektől és magamtól is félek
Mindent odaadnék, de mégis csak kérek
2001.

Eltáncolom a válaszokat
meztelenül zsúfolt színpadon
magam mögött hagyva átvért gyolcsokat
besurranok az öltözőbe oda ahol a nagy titkok születnek
odabújok melléd és lihegve, vonszolva, füledbe súgom:
„köszönöm, hogy mégsem én lettem a főszereplő”
Te rám mosolyogsz, majd a
kettészakadt függönyre vezet tekinteted
lassan emelkedik.
Mindjárt kezdődik az előadás
A zsoldosok és Pilátusok már
Türelmetlenül toporognak
2001.

ÉLŐ GYÁSZ

- percenként elkorhadok, lassan levedlem kincseim
- nincs elég holdfény vagy napsugár
- fekete nyomot hagynak könnyeim

sikítok, üvöltök, reszketek és félek
betördelt körmökkel faragom a képet

szobrokat képzelek tornyokba
zászlókat ások a homokba

nem tudok, s nincs is miért hazudni
engedtél élni is
és most elengedsz, indulok meghalni

Érzem.
Az élet megy ki belőlem. Vérzem.
2001.

Műanyagvilágban
Hamisságok trónja közt
Megreped a függöny
Mégis félsz mögélesni
Pedig ott vagyok
Meztelenül, ártatlanul
Széttépett álarcok hamujában
Feltárt titkaim vérző tövistengerében
S csak egy dologért könnyörgöm
Értsd meg, hogy másra soha
Nem lehetek méltó,
Csak arra, hogy szeress engem
2001.

MOST VAGY MEDDIG?

Most hol vagy?
Én kereslek szüntelen
Most kié vagy?
Véreznek sebeim
Most merre jársz?
Ácsolják a keresztem
Most vagy meddig?

2001.

Mit tegyek a levesbe?
Mit tartsak a kezembe?
Merre vezet a merre?
Rátapadnék egy mellre
és csak szívnam a tisztaságot....

Miért mászom a hegyre?
Miért jön szerda a keddre?
Miért szeret a szerelem?
Elfogad a kegyelem
mégsem tudtam szabad lenni...

2001.

Mint arcomat csúfító pattanást
koszos tükrök rejtekében
kipréselném magamból a gonoszt
sőt rögtön arcot is cserélnék
mert bár keresztnek látszik
messziről
valójában csak madárijesztőm reszket a zokogástól

2001.

Megkarcolva a remény szárnyain
Átsurranunk a nagy fekete kietlen prérin
Mindenütt jelek vesznek körül
Nincs, csak egyetlen kijárat
Itt nem győzhetnek árnyékok
Próbálnék rejtőzni, de oltalmad
Menedékébe vezet minden labirintus

Megpihenek szabadságodban
S márvány nélkül faragom az égre, hogy
Köszönöm ezt a csendes percet
Hirtelen, mint az első könnycsepp a márciusi
Eresz alatt, amint megtámadja az őt
Világra hozó jégcsapot – rám csurran a békesség.

Az égre nézek, s leborulok a titkaid előtt.
Forrásodhoz vezettél. Magas fűbe ülök.
Minden zöld.
Minden zöld, minden nyugodt
Hát mégiscsak rátaláltam ösvényedre.
Rád simulok.
Kibékültem a kalandokkal.

2000.

Megemelem kalapom a túlélők előtt
előttük akik gyászban ünnepeltek
A kik elmúlásban megszülettek s maguk köré
vajúdtak álmokat és valóságot
Beszennyezett ártatlanságot
Bárcsak én is küzdenék veletek
versenyezve az idővel s önmagammal
s győztesként szakítva szalagokat
aranyszívvel ezüsthajjal
Megemelem a kalapom a túlélők előtt

2001.

Leveleket üldöz a vihar
Megtörik és elszakad a fény
Közeledik a kies éjszaka
Nem is csoda, mindenki fél

Átölellek, hogy megfeszíthess
Megteremtelek, hogy megszülethess
Gazdaggá teszek, hogy kirabolhass
Megkereslek, hogy elbúcsúzhass
és elsimítsd még nyomát is a vágnak
mennyire akartalak szeretni!

2001.

Lángolnak a fények
Hazudok a télnek
Rohanok felétek: álmok, vágyak, szabadság

Virágba bújik minden
Jól elrejttem kincsem
Széttépem az ingem: meztelenül borulok nyakadba

Szeress engem szépen
Akkor is ha rosszul kérem
Játsz velem a téren
ne hagyd, hogy bántsanak mások

Rejtőzzünk el ketten végleg
Ha nem vagy itt, rögtön félek
Köss magadhoz, kiáltsuk az égnek
vonszolj az álomból az örökbe
könnyekből az örömbé
Taníts meg igazán élni!

2001.

Kitépem a szobrot bronzbörtönéből
Mégsem kérdez semmit
Némán nézi apróra tört abroncsait
Szánalmas szabadságát szemlélve
Széttérjeszti szárnyait. Szabad.
Megszűnt szobor lenni.

Drága árat fizetve
üres talapzatot bámul
a bamba bámész tömeg

2001.

Lakatok mögül
veszteségek béklyóit letépve
repülök
haza
átszegeztek, becsstelen lettem
évekig vártam a mólón,
hátha jön a hajó és
elindulhatok végre
haza
nem hazudok, te se hazudj nekem
látlak mégis, pedig nincsen szemem
leégetek magamról
minden gonoszságot
elsüllyesztek mélyre
kételyt és hazugságot
remegve, félve és megtámadva
nagy harcokban meghátrálva
mégiscsak kinyújtom karjaim
lassan kinőnek szárnyaim
lakatok mögül
veszteségek béklyóit eldobva
repítesz
haza
2001.

Kimerészkedem a fényre
Szökellek a sziklákon
Majd óvatosan ásni kezdek
Tornyot vagy sírboltot
- magam sem tudom
Egyetlen dolog biztos csak
Nagyon várom, hogy rám találj!
2001.

KELL, HOGY LEGYEN EGYENSÚLY

Feketék az emlékeim, vagy fehérek
vetített képeim fekete-fehérek
kell, hogy legyen egyensúly
kell, hogy legyen labda és létra
kell, hogy legyen egyensúly
hisz ha mégsincs, csak korcs vagyok
kell, hogy beléd tudjak marni
s vágyom csókjaiddal bekötözni sebeim
kell, hogy tudjunk lángot szórni,
ünnepelni, álmodozni, meghalni és feltámadni
ölelni és titokban megsemmisülni
kell, hogy legyen egyensúly
mert ha nincs, nem talál rám fájdalmam sem
meztláb szeretnék járni
homokban és fűben
örökre elsüllyedni
egy szerető ölben
de ez mégsem játék
hiába hazudtak hősnek hitt hetérák
mert kénes pokol a szerelem
völgy és hegycsúcs és kráter
visszhang és tomboló árvíz
kell, hogy legyen egyensúly
mely átszakít bőröket, falakat
megrészegít, s szárnyalni készlet,
összetör és bekötöz
simogat és meggyötör
felsért, megsért, rád hajol, megnyugtat
kell, hogy legyen egyensúly
kell, hogy legyen

2001.

JÖJJ BARÁTOM

Gyenge, üres és hideg vagyok
De már érzem a tavaszt
Táncold el a táncaim
Álmodd meg az álmaim
Szólaltasd meg hangjaim
Énekeled el dalaim

Áldj meg és szeress engem!

2001.

Jászol és kereszt
Hiszem, hogy szeretsz
Pásztorok és Pilátusok
Vásznaimról hiányoztok
Haldokló és gyermek
Vigasztalj meg kérlek!

2001.

IS

Mertem a halált
Merem az életet

2001.

szavak, emlékek, félelmek, harcok, lehetőségek
mint hófehér lepel szorítanak egyre inkább halottá
tuszkolnak a sziklasír felé
mint egykor a szenvedő Lázárt

szavak, emlékek, félelmek, harcok, lehetőségek
mint lépkedő Messiás keltenek életre, negyednapos enyészetből
dallamokat szülnek bennem
minden nap feltámadhatok

2001.

SZAVAIDDAL SZERETKEZEM

Vigyázok
óvatosan csókollak meg
nem rombolhatok
s nem vehetek el tőled semmit
hidak láncolnak titkaidhoz
szelíd szavak szolgálnak
szeretetet nemz a rejtély
félve lesek a holnapba
félve és vigyázva
ajkam nélkül
megérinthetetlenül
csókollak meg

2001.

REMÉNY

Vadászom, de én vagyok a csapda foglya
repülök, ám szárnyaim ólomlánc fogja
zörgetem az ajtót
Öklöm véres a kopogtatástól
Mustármag hitem,
mint fuldokló a legapróbb deszkaroncsba
kapaszkodik a levetett golgotai gyolcsba
és megint megérintem ruhád szegélyét
hátha,
immáron talán százezredszere is
tényleg meg tudsz gyógyítani

2001.

Rám nehezedik egy emlék
egyszer az ablakra fagyott az arcom,
úgy vártam valakire
akiről azt hittem, hogy szeret

Még bennem szorongnak a könnyek
mert nem jött el mégsem

2001.

Dalolj nekem, hogy megnyugodjak
Dúdolj nekem, hogy elaludjak
Mesélj nekem, nehogy elvaduljak
Halj meg velem, hogy meggyógyuljak

Díszíts fel!
Akassz rám időt, mosolyt, érintést
Szeretnék végre ünnepelni
Ülj mellém szótlánul
Vigyázzunk egymásra
- én tudom, hogy nagyon törékeny vagyok!!!

2001.

Szelídséggel lóttél agyon
Tetemem mégis kapálódzva reszket

Ölj meg, hogy feltámadjak
vess meg, hogy befogadhass
törj meg, hogy egybeforhassak
szánj meg, hogy sajnálhassanak

szeress meg, hogy szerethesselek

2001.

Nem tudom, hogy hol is kezdjem.
Meghívtak.
A nagy találkozásra. A legnagyobb.
Már hallom a harangjáték diadalmas
köszöntését, harsonák dicsekvését,
de nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Mindent hátrahagynék.
Mennék, sőt szaladnék
Sikolyt, törvényt elfelednék
Villámokba kapaszkodnék
de nem tudom, hogy hol is kezdjem.

Szennyeim kupacát benzinnel locsolnám
S ünnepelném a lecsupaszított emlékpernyéket
Minden álarcom odaveszne
Szégyenem eltemetve, elfelejtve
Feszülnek az igazságra
Felém kúszó szivárványra
de nem tudom, hogy hol is kezdjem

Bocsáss meg ha bántottalak
Hidd el újra megszületnék
Csengő hangon énekelnék
Titkaidban játék lennék
de nem tudom, hogy hol is kezdjem

Most csak remegek és kérlek
Könyörgök, hogy érts meg
Emelj fel, vezess a tóhoz, nincs emberem
Köpj a földre, ha kell, most törj össze
mert nem tudom, hogy hol is kezdjem

2001.

ölelj át, mert némán elhervadok
érints meg, mert sírva elporladok
fogadj be, mert
magamba zártalak,
lakatok tartanak
fogva.

tekints rám, mert halkán eltűnök majd
szoríts jól, mert félve meghalok majd
találj meg, mert
te vagy az egyetlen
gyermekem s szerelmem
Mennyországom

2001.

nem tudok megmozdulni
kemény vasláncok
szigorú lakat őrzi szabadulásom

nem tudok kitörni
szálkák hasítják bőrömet
rozsdás kötelek fosztogatják szárnyaim

fának szegezve megtört tekintetem
mégis az égre nézve
suttogok, kiáltok

már csak egy mustármagnyi távolság
és elérem a kulcsot
2001.

Nem győzni jöttem
de nem vagyok vesztes sem
Mert a legnagyobb kincs
átszögez és megkoronáz
szabad lehetek, választhatok, dönthetek
sírhatok vagy szerethetek
álmodhatok, feledhetek

Könnyeim átölelik az esőt
Megszabadulok legnagyobb kísértésemtől
mégsem választom, hogy
gyáva és gyenge legyek

Gyolcsokba tekerve
zokogva nevetve sziklára állok
és nem számít az sem
ha pofonokat kapok
igazságban szenvedésben
az vagyok aki vagyok
2001.

Nem elég a tiszta szoba illata
Nem elég a koromsötét éjszaka
Nem elég az érzés, a keresés
Nem elég a szenvedés, a szeretés
Nem elég a nyugalom perce
Nem elég a végtelen mérce
Nem elég a kérdés és a válasz
Nem elég csak ha rám találhatsz

Nem elég a megteremtett valóság
Ha nem vagy benne
2001.

NEM CSAK VERSEK

A versek amiket írok
nagyon jók
Tükreim, befejezett vásznak
eltáncolt kalandok és tragédiák
Tökéletesek.
Megmutatják, hogy honnan bújtak elő,
honnan lettek előparancsolva
kegyetlen szöbörtönbe préselve
megbilincselhetetlen féktelen szabadságból.

Hogy neked üzennek-e,
azt nem tudhatom.
Lehet, hogy neked csak szemét vagy töredék,
de vigyázz, légy óvatos
a világ legdrágább kincsének gyermekét
bíztam rád.

A kegyelem és kegyetlenség
egyetlen utóda ez.
A végtelen és véges nemzette
a csoda és a keresés családjából
a teremtés és pusztítás lakhelyéről
a kezdet és a vég idejéből
NEM CSAK VERSEK!

2001.

Mindketten tudjuk
A gonosz is megszületett
Bölcsek, pásztorok nélkül
Csak egy kicsit csendesebben
S talán éppen Betlehemben...

Mégis zokogva kérellek
Ne tedd le a lantodat
Ha nem is hallják hangodat
Ne tedd le a lantodat

Összeszorultak és szelídültek suttogásaink
Én hiszek benned
Érzem töviseid titkait
Veled feszülök a kiszolgáltatottság keresztjére

Hagyva, hogy megalázzanak
Durva érintések és lándzsák szavakból
Vérem sebedbe fertőz
Meztelenül állok eléd
Nem véd semmi és senki
Még nem tudom hogyan,
de győzni fogunk

Rád simulva
parázsreményem
kutatja némaságod

Társas magányomban
Mégis zokogva kérellek
Ne tedd le a lantodat
Még ha nem is hallom hangodat
Ne tedd le a lantodat

2001. (B.B.)

nem tarozom senkihez
még az ördög is visszautasít
a szépet is csak távolról ismerem
nem hallom, ha énekelsz
nem talál meg érintésed

de nincs nagyobb vágy senkiben
hogyan nevéssen
hogyan szeressen
hogyan elveszen
hogyan meglegyen
hogyan elessen
hogyan felkeljen
mint bennem

2001.

Villog, zúg, csattan, csapódik
Rám nehezedik de mégis súlytalan
micsoda kincs is, micsoda díj
Mepattan a felszín, s szivárog hangtalan
az örök titok:
szerethetek, élhetek
s a legtöbb, hogy
szabad vagyok
2001.

vérzek minden sebből
hegeimet elvakartam
vadul sivít saját vádam:
csak szeretni akartam
2001.

vágyom, hogy találkozzunk
hogy legyőzz, hogy legyőzzelek
hogy vesztésként ápoljalak
hogy szeress és hogy szeresselek

vágyom, hogy találkozzunk
hogy megtörj és megtörjelek
hogy vigasztalj és hozzám hajolj
hogy ölelj és hogy öleljelek

várom, hogy találkozzunk
hogy csodálj és csodáljalak
hogy ártatlanul eltévedjünk
hogy takarj be és hogy betakarjalak

várom, hogy találkozzunk
hogy hallgass, hogy hallgassalak
hogy csendtengerben elsüllyedjünk
hogy sose hagyj el
és én el ne hagyjalak
2001.

TÚL NAGY

Szereteted nagy -túl nagy- el sem ér szívemig
nem a te hibád, ne érts félre kérlek
még magamtól is félek

tisztaságod nagy -túl nagy- ártatlan és gyöngéd
sok az én hibám
emelj föl és védj meg
kérdésekben élek
2001.

Ahhoz, hogy együtt légy, el kell válnod
Ahhoz, hogy megértsd a valamit
Meg kell érintened a semmit
Ahhoz, hogy eltáncold a halált.
Tudnod kell élned is.

2001.

törékeny tükroemben téged talállak
elvesztettél, megtaláltál
összetörtél, egyberaktál
rettegek s félek, hogy magamra hagysz
pedig minden kételyen átüt
univerzális titkod:

 nem hagysz árván,
tombolok, elfutok
sírok és zokogok
szaladnék de elbukok
roncsaim közt kutatok
és
összetört tükroemben téged talállak.

2001.

törékeny hiányban
eltűnt a szépség
s nem találok sehol már

ártatlanságom idegen
magamnak is

megszánnak a fák
velem sírnak a megfagyott virágok

feltépem a zárat
kiszakítom az ajtót
keserű reménnyel üvöltöm:

Nem baj, ha csúnyának látsz
nem baj, ha bűzlök
Könyörgök, érints meg

2001.

tébolyálom
némán folyik
a semmi felé

horda módra
sodródik és alszik
a bűntudat

2001.

Társad leszek
Zokogd vállaimra titkaid
Vagy maradj néma, ha a
Csendsivatag sebet gyógyít

Bármi égeti utolsó gallyaid
Hangtalan harmattal borítom be tüzed
Csak egy imámat hallgasd meg:
Engedd szelíd egyszerűséged újjászületni

Kösd hajódat mellém
Társad leszek
De meg kell, hogy értsd
Várni fog a tenger

2001.

SZÓMONTÁZS

Engedd, hogy árnyékaim táncoljanak
mint a hűvös sötétkék zivatar
Siess barátom, hallgassuk együtt az álmot
Jöjj és ne nézz hátra, ne törődj semmivel,
csak érezz, csak merj szeretni
S eltűnik a seb, megszűnik e perc, mint a hirtelen jött tavaszi zápor
Miért is emlékeznénk a hosszú télre?

2001.

L G

Lüktető gerjedelem, lezárt gátlások
lassított gyönyör, lerombolt gátak
30 fok különbség, forró megfeszülés
győztes veszteség, mohó gyengédség

Köszönöm, hogy szerettél
fogaidról pattant vissza szorongásom
Havazott. Emlékszel, hogy csúszott az út?
És hideg volt a palacsinta is
Mindent titok és hideg leplezett
És nyomokat hagytunk magunk mögött
A mélynek hitt hótengerben

Bőr, nyelvek, reszketés és csend
Haj, száj, kuszaság és rend
Tökéletesen megbíztam benned...

Még csak a jót ismerem fel
Istenem, ilyen rövid idő alatt is
Lehet megszeretni valakit ismeretlenül?

Fontos a test. Fontos a kéz.
Fontos a csók. Fontos, hogy félj,
Mert csak így érzed át, ha
Valaki fel akarja oldani rettegésed

Le vagyok győzve, vesztes győzelemmel
S van, amit nem szárít fel a törülköző sem...
Szép volt. Hittem a simogatásnak.
Őrzöm az érzést, a választ és a kérdést
Szerettem. ?

2002.

ma hajnalban végre
megszerettem a reggelt
meghallottam hangját
megértettem színeit
megfejtettem titkát

forró bögrével kezemben
újjászületett szent fejemben
hozzám szólt a szellő
mellém bújt a napsugár
rám köszönt egy felhő

mennyi reggelt mulasztottam el?
Simulj hozzám, tapadj mellemre és
Keressük meg a meg nem értett hajnalokat
2002.

Bukdácsolva, tapogatózva
Elsüllyedve, megmártózva
Szabadon de horgonyt vetve
Menekülök szerelembe

Titkosan, titokzatosan
Bűnnel de hibátlanul
Mégfeszítve meztelenül
Becsapva és jól rászédve
Magam másztam keresztemre

Bűnöm nekem is krisztusi volt
Szeretni vágytam de ragyogott a hold
És meglátták mások az álruhát
Védtelen viseltem önmagam zálogát
2002.

Karnevál van
Mindenki igyekszik jelmezbe rejteni szorongásait
Színes maszkok sodródnak a tömegben
S én védtelen botladozom a kijárat felé
Miközben zokogva tépem le arcomról
Saját magamat ábrázoló álarcomat
2002.

egyedül indulok el
egyedül érkezem
s közben egyedül utazom
átnézek a mellettem haladóra
Ő is egyedül van
tekintetem megriad
félek, s azonnal visszavonulok
s talán örökre elkerültük egymást
az éjszakában
a nagy tömegben
egyedül
2002.

Elmegyek megkeresni...
Valami mégis mindig hiányzik az útibatyumból...
Belekiabálok a hideg dohos barlangba...
És csak a saját visszhangom hallom...
Hideg van... Fázom...
Reszketek...
2002.

mindent szeretnék újra kezdeni
lámpást gyújtani
homokba lépni, s futni, szaladni

szeretnék végre újra megszületni
gyászolni a sötétséget
megélni a teljességet

építenem kell
rombolás és romok nélkül
szárnyalnom kell
érkezés és elhagyás nélkül

szétfolynom és megfeszülnöm kell
Tamások, Júdások, Pilátusok
titkos társasjátékot játszanak agyamban
s mindig én veszítek

meg kell rakni azt a tüzet Attila
és nem csak a meleg miatt
hanem azért is, hogy lássuk
mennyire ápolásra szorul betegségünk

egy üszkös parazsam még van
beledobom, s minden titok kiég belőle
elborzad ki rátekint
de a végén tiszta lesz majd
s felmelegít talán egy reszketőt
2002.

szavak amiknek nem ismerem a jelentését/tartalmát:
szép
igaz

szavak amiknek nem találok indítékát:
öröm
vágy

szavak amik nem tudtak kitörni:
találkozás, hozzátartozás, biztonság

Ajándékmondat: Mindent el lehet felejteni.

Átokmondat: Mindent el lehet felejteni.

2002.

Felfelé imádkozom
De oldalra érek
Hegyek omolhatnak le
Én tengerekben lépek

Istenhez fohászodom
De virágokra nézek
Folyamok lépnek ki medrükből
Csak menedéket kérek

2002.

Értetlenül állok
Embertelen gonoszságok előtt
Állok. Mozdulni sem tudok
Meg vagyok feszítve
Lemeztelenítve
Arcomra alvadt vértengerből
Szemem alatt forrás születik
Némán remegnek könnyeim
Miért ütöttél meg, ha ölelhetnél volna?

Lábam átszögezve
Félsz, hogy talán követnélek?
Éjszaka még hidegebbek a szögek
Zokogásnak tűnik a távoli mulatság
Öreg vagyok.
Nagyon öreg.
Mozdulni nem tudok.
Állok elhagyatva
Gonosz embertelenségek között.

(Jézus Krisztus és Matthew Shephard halálára)
2002.

UGYANANNYIRA

Ugyanannyira vagyok felületes
mint amennyire te gonosz
Ugyanannyira vagyok félénk
mint amennyire te távoli

ugyanúgy nem értelek
ugyanúgy nem tudlak megérinteni
ugyanúgy beszakad a körmöm
amikor érdes falakat markolnék

ugyanúgy megloptak a múltamtól,
ugyanúgy elárultak
ezüstsötétben
harminc és öt császárveretű érmével
szálkával sarkaimban
ugyanúgy vákuumban
2002.

TALÁLKOZÁSOK

magas házak
nemes vágyak
kopott mázak

hideg ágyak
karcolt hátak
bezárt zárok
2002.

B

Nem is tudod, hogy szenvedek
Szeretlek és nem szeretlek
Nedvesen remegek

Nem is tudod, hős szereped
Felejtlek és nem felejtlek
Keresném kezedet

Elbújnánk a könyveinkbe
Felnagyítva a lapok szerelmeit
Mindent újraélhetnénk
Hegycsúcsok, óceánok lehetnénk
Sivatag és oázis
Lázár és Magdaléna
Akik megismerték a halált és a megbocsátást
2002.

JÁTÉK VAGY BÜNTETÉS

Játék vagy büntetés?
Nem is tudom, de
Sarokba állít a volt és a lehetne
De nincs és nincs

2002.

Arany hidak
Gyermeksírás, menekülés
Tornyaimnak ütköznek
Saját irányítású repülőim
Vérzem, megsebeztek
Gyilkos porral megmérgeztek
Mindjárt összeomlok
S elpusztítom segítőim

Ne gyászolj és ne is neved
Romjaim közt sose keress
Csak egy ötlet voltam
Akit nem engedtek, hogy sikerüljön
Nem lettem menedékház
Fordíts hátat
S menekülj a túlsó partra!

2002.

SF

Szemétben lapulnak a verseim
Szép napok ihlette terveim
Kirabolták a reményt, hogy megtudjam
Nem lehet megőrizni a tenger illatát

A kukán egy jel bámul kukán:
Van újrafelhasználás

2002.

Mesélj!
Milyen a tiszta élet?
Ne félj!
Mesélj!
Figyelek.
Figyellek.

2002.

XXI SZÁZADI BÁRKA MONDA

Nekünk csak megmarad a jövő emléke
A kincs mely az ajtónkon nem fér be
A kulcs mely semmilyen zárat nem old meg
Titkaink csak sivár suhanó lehetőségek

Leülünk a padra és várunk
Vagy ábrándozva szökőkútba állunk
Napfényben is havas esőt látunk
Szár az van, de mégis csak ázunk

Tárva-nyitva áll a bárka hívó szája
De én ma már nem tudok belépni
Elhagytál a tömegben te drága
És ide csak hű társsal szabad betérni
2002.

Súrlódnak a hangok a zongorán
Nyomot hagy a viasz az asztalterítón
Szünet nélkül szomjazom
Válaszaid hallgatom
Pedig nem is jutott eszembe, hogy kérdezzelek
S te megszületsz és meghalsz
Csendességed felfal
És morzsaként hullok az asztal alá
Minden találkozás furcsa veled
Ma mégis minden más:
Együtt zártuk szilárd dobozokba
Átmenekített reményeink
Már elmentél, de mégis itt vagy
Most hangolják a kopott zongorát
Füstölög a gyertyacsonk
Hiányodra szomjazom
Szívverésed hallgatom
2002.

SZENTÉLYEDBE LÉPVE

Óvatosan, lopakodva
Mint akinek nincs is itt dolga
Belépek a templomodba

Azonnal elmosódnak a színek
Bomlásnak indulnak a képek
Elvesztett irányok titkos révbe érnek

Tisztává tesz alázatos szentséged és teljességed
Világvágyam, biztonságom
Hamuvá vagy kámforfényű semmivé lesz
Álarcaim lemállanak
Mi nem beszélünk, mégis értesz

Nagyon nehéz lesz majd egyszer
Elindulni innen
Ahol a szereteted forrása megitatott engem
És egy rövid pillanatra, hazatérő kisfiúként
Elkopott, megfáradt csavargóként
Újra sikerült hinnem

Most ez örök másodpercben
Meghúzódom a sarokban, lerázom magamról
A sarat és rámtapadt mocskaim
S félénken hajamba túrok

De kezedbe ütköznek ujjaim
S megadtad amire évmilliók óta vágyom:
Hozzáértél.
Megsimogattál.

2002.

ÉPÜL A HÁZUNK

- mindent ami poros meg kell tisztítani
- a rejtett hibákat meg kell találni
- a tartóoszlop szögeit ki kell tépni
- megjavítjuk ami elromlott
- kipakoljuk ami felesleges
- megtartjuk ami fontos
- a vezetékeket nagyobb intenzitásúra cseréljük

S végül ülünk az üres szobában, s elképzeljük azt
ami mégsem lesz olyan, amilyennek most szeretnénk

2002.

nem vagyok itt
de vendégem van
nem tudja mit kellene mondania
némán sír és simogat
mutatóujjával letörli lassan
a szekrény széléről a múltat
virágot ültet
reménycserepekbe
fehér földbe
teát főz nekem, s gyöngéden
kezembe teszi a forró bögrét
betakar, hogy ne fázzam ebben az
augusztusi jégvilágban

2002.

Kétfelé indultunk
A labirintusban
Fáklyáinkat más láng
Táplálja, s pusztítja
Más falakba ütközünk
Pedig el sem mozdultunk
Egyetlen millimétert sem
Az árnyékainknak mégis
Istenarca van.

2002.

ÍRÁSVETÍTŐ

A falból kidomborodnak a betűk
Kiáltanak, sírnak, zokognak, összetörnek
Erőszakos vágyak gyengülnek
Megtépázott igényekké
Fájdalmak harmóniájába
Burkolózik a sóhaj
A falon túl ott a kulcs
A falban oszlanak szégyeneim
A falon függ a megoldás
A falra szögeket szögelték
Itt nem lehet, nem szabad hazudni
Kidomborodnak a betűk.

2002.

Igyekszem folyamatosan feltölteni magam,
hogy nehogy akkor merüljek le, amikor
Éppen valami nagyon fontosat mondanál.
Néha mindent hallok.
Néha ki vagyok kapcsolva.
S van, amikor mindent megadnék azért,
hogy halljuk egymást, de mégsem lehetséges:
Nincs térerőm.

2002.

KARÁCSONY VAN

Amikor a gyermekből eltűnik a gonoszság
S lant illat keveredik fenyőénekekkel
Kandalló és hóesés verseng figyelmünkért
Ártatlanság hull némán a világra

Karácsony van.
Kutatunk a nagy titkokban
Álmok, illúziók
Csend, békesség és dicsőség
S nem tudni kinek milyen ajándékot rejt még az est

Amikor a gyermekekből eltűnik a felnőtt
Gyertyahang és csengőláng táncba perdül
Álom és ígéret tölti meg párnánk
Szeretet születik a tisztaságból

2002.

Lángok között vannak elrejtve gondolataim
Ifjak körtáncai kopogtatnak súlyos ajtókon
Templomi orgonák fenségesen hívogatnak szentségbe
Árnyak és álmok koldulnak helyet forró szívembe

Élni akarok. Győznöm kell.
Meg kell találnom. Ki kell törnöm.

2002.

MEGSEMISÍTŐ SÓVÁRGÁS

Megsemmisítő sóvárgás és kiáltás minden mozdulatom
takarj be, fogadj be, simogass meg, tartozz hozzám

álmaim elégetnek, szégyenem forrása feketíti súlyom

Magasba akarok törni. Húzz fel, szoríts magadhoz.

vakíts meg, formálj át
a saját magam szívével törtél össze
most apró darabokban próbálok megállni
a hamuban

érints meg, fürdess Igazságban
értéktelenből tégy újra értékessé
szilánkokból tégy teljessé

nem tudok mást mondani:
eltévedtem s vágyom megérteni
s majd használni megkorbácsolt erődet
2002.

ESÉLY

Ökölbe préselt kezeimre
elfordult tekintetemre
életnek hitt halálomra
Te dobod az első földrögöt
s hívsz, hogy jöjjenek elő

Hazugságok gyolcsai tartanak fogva
De nem verhetek tábor
A bűzös halálban

Az élet hív. A feltámadás.
2002.

PÉLD. 20:30

Rejtélyes szereteted
nem ér hozzám.
De elrejtetted bennem.

A leckét, melyben
gyűlölni tanítasz az utálatosat
lassan tanulom.
Bocsáss meg.
Hibám csak ez:
Szívverésed szeretném hallani.
De most már fáj a bűn.
Innen tudom, hogy szeretsz.
Nagyon.
2002.

Velem beszélsz. Veled beszélek.
Mély álmomból halkan eszmélek.
Vágyom rád, de nem értelek.
Titkaidban elsüppedek.
2002.

VIHAR

Elrejtőzöm
Maradandó márványba menekülök
Keresem a kikutathatatlant,
Miközben szeretnék megóvni, megvédeni
Átölelni vágylak
Eléd állni, ha támadás ér
Felmelegíteni, ha elázva hazatérsz
A tépázó vihar karmaiból
Kuckót építenék, ahol önfeledten játszatsz majd
És senki nem bánthat soha
S egyszer talán nagyon halkan
Elárulnám titkomat is; mennyire szeretlek.
2002.

A könnyet, melyet nem mert a szemem kisírni
A könnyet, melyet nem mert a kezem megírni
A dalt, melyet sosem tudtam elénekelni
A szót, melyet képtelen voltam kimondani
A szívet, melyet sosem mertem megnyitni
Csomagolás nélkül neked adom.
Nincs más ajándékom.
2002.

MAGÁNY

Csak egyetlen pohár van a mosogatóban
A szabadság börtönében
pókhálók rajzolnak térképet a
belső ajtón a kilincstre.

Szétszakít a csend.
Legalább valaki bántana...

A forró tea jégcsappá szilárdul
amint a nyelőcsövet véressé karcolja.

Szélcsend,
napcsend,
hócsend
verseng figyelmemért.

Tudom, hogy te is keresel engem.

2002.

dalra nyitom a szám, s mennyei ének születik
ecset kerül kezembe. S freskó feszül kupolákra
vésőm katedrálisok terveiről álmodik
viharok tépik vitorláim
elszakadtak horgonyaim
s gyermeki hittel hiszem,
hogy eltalálok egyszer a kívánt kikötőbe.

2002.

A TÁVOLSÁG KÖZELSÉGE

Nekem nem Istenre van szükségem.
Ő itt van.
Emberre van szükségem, mert ő nincs itt.

Nincs szükségem Istenre
Ember kell, akiből a Teremtő teremt
A Gyógyító gyógyít
A Szabadító megszabadít

Mégis félek

Ember nem visz át majd a kristálytengeren.

2002.

A KERESZT KIÁLT

A kereszt kiált
Nem azért, mert az igazság feszül rajta
Nem azért, mert a szeretetet szögezték szálkáihoz
Nem azért, mert a titokzatos szenvedéstől vérzik
Nem azért, mert soha senki nem értette meg.

Hiányzik neki az ácsműhely.

2002.

Nem gögből és nem alázatból, de
Nincs már bölcsességem, hogy
Hozzászóljak a világhoz.

2002.

ELŐCSARNOK

Mikor belépsz a gyűlölet és a gyilkosság óvóhelyére
Megborzadsz.
Világítanak a falak. Szellemeik vicsorognak
S a pokol tüze forrósítja az ösvényt
Megperzselődik a méltóság

Gyászol a szellem, megborzong az ártatlan
Szelídség lelke
Szentélyből hátrálsz, de belépsz
S nem tudod, hogy lesnek-e, s figyelik-e
Mikor keresztet vetsz remegő mellkasodra.

Nem jó felnőni.
Gyermek kézben nem fér el a fegyver
Gyermek szívben kisebb a hely a gonoszságnak

Az idő megy és mégis áll. Ünneplőbe öltözünk.
És Betlehem gyűlölete
És Szodoma ártatlansága közt
Viaskodik csendet, s békét áhító lelkünk.

Nem jó félni
De van kegyetlenség
És van szándék is, ami kiolthatná

Keresztről csöpögő alvadt vér
Egyedül vagyok, eljöttem
Reszketek, s nincs más hely
Sem az úrban, sem a föld alatt
S a felszínen soha nem is volt,
Ahova menekülhetnék.

2002.

még ha nem is tudom, akkor is szükségem van rád
még ha nem is érzem, akkor is vágyom ölelésedre
még ha nem is hiszem, akkor is benned van a válasz
még ha nem is látom, akkor is, ha nem hallom
ha meg sem tapinthatom
titkos pecsét forraszt Hozzád
érezem a melegét,
de vannak záruk, amiket nem tudok eltörni

hangzavar rejti csenedet
tövisek érik testemet
találkoznunk kellene
2002.

A SZÓ

A színdarab bohócai szeretni próbálnak
Mégis nehéz pillantásokkal néznek vissza
kövekkel megpakolt süllyedő ladikokra

Egyszer minden tévedés felszínre kerül
s semmilyen óhaj és bocsánat
nem tudja elfedni hibáink

Amit víz nem tudott elmosni,
amit Nap képtelen volt felolvasztani,
amit szél hiába zaklatott,
amit jég és vihar sikertelenül tépázott,
azt egyetlen szó meg tudja békéltetni önmagával

De ezt én nem tudom kimondani.
2003.

CÍMEK:

Vállfára téve az ürességet
Fejtsük meg a sötétséget
Megtanultam, hogy
Nem lehet rácsba zárni felhőket és harmatot
Csalódásból kegyelembe
Hegyek párkányára ültetsz
Éles kavicsok közt
Széttépett álarcok hamujában
Mezítláb szeretnék járni,
És nem számít majd, hogy ki jön szembe:
Pásztorok vagy Pilátusok
Villámokba kapaszkodnék
De megszánnak a fák
A csendsivatag sebet gyógyít
Árnyékainknak mégis Istenarca van.
2003.

SZÁMÍTÓGÉPVERS

Elmentettelek.
Nem tudlak eldobni.
Nem tudlak eltörölni.
Védett fájl vagy.

2003.

HELYZETKÉP

mindig összetörsz és én mindig emlékezem
vágyaim egymás ellen harcolnak
kérdéseim dárdákkal támadnak rám
hasonlítgatok, halogatok
mérném a mérhetetlent és
kutatom a kegyelmet
gyűlölet és csodálat pattogzik tükreimről

száguldok és meg-megállok
különböző mérföldkövek vicsorgó gúnyolódásai közt
felcserélem a vízesést
apró kis patakokra, s sokszor gyanakszom
talán mérgezett lehet a víz is
pedig én csak egyet szeretnék:
elsüllyedni
befogadásod és gyógyításod óceánjában.

2003.

TAKARJ BE!

Kiáltok mert fázom
Rombolj le és építs fel!
Rabolj ki, hogy gazdag legyek!
Vakíts meg, hogy lássak!
Kötözz meg, hogy járni tudjak!
Ölj meg, hogy élhessek!
Tiéd az időm!

2003.

Köszönetek:

*Szeretnék őszinte szívből köszönetet mondani mindenkinek, aki hisz bennem és nekem.
Most különösen neked, aki méltónak találtad ezt a könyvet arra, hogy kezeidbe vedd.
Ha idáig eljutottál, akkor talán már többet szántál e soroknak, mint egyszerű kíváncsiságot. Köszönöm.
Amikor szerettem volna kiadni ezt a könyvet, rengetegen bizonygatták, hogy már nincs a költészetnek jövője és ereje.
Most ezt együtt sikerült végérvényesen megcáfolni. Hálás vagyok érted.*

*Külön köszönet azoknak a barátoknak, akik türelmesek velem.
Akkor is amikor nem vagyok szociális, amikor nagyon vágyom a jelenlétükre és szeretetükre, de mégsem keresem meg őket.*

Azoknak, akiktől folyamatosan tanulom a szabadságot vagy annak szent és kiolthatatlan igényét:

*Alison, George, Ella, Diana, Misha, Freddie, Brian, Roger, John, Twila, Wayne, Tim, Wolfgang, Nikosz, Maurice,
Nicholas, Cam, Leen, Ria, Judit, Jayne, Angie, Christopher, Jacob, Brenda, Amy, Keely, Dawn, Johnny, James, Julia,
Dóra, Viki, Timó, Bujti, Évi, Péter, Pali, Gréta, Menno, Alessia, Miranda, Ineke, Gert, Frankie, Szabolcs,
Laci, Ildikó, Emőke, Greg, Mark, Róbert, Erika, József, Marianna, Géda, Bea,
István és Monika, Edina és Zoli, Péter és Judit, Csésze és Zsófi, Detty és Gergő, Jim és Janice,
Gábor, Anikó, Kati, Dávid, Bence, Dani, Levente, Apa és Anya.*

ISBN 963 430 324 2

Borítóterv: Benyák Zoltán és Tornay András
Fotók: Tornay András

© **Tornay András, 2003**